

Malauradament la Marta Rigau va morir bastant jove i quan no havia pas complert els quaranta anys.

Contemplant el curs de sa vida a través del temps, bé podem dir que la Marta va constituir un fet insòlit en els temps passats i si en l'actualitat comprenem que no causa estranyesa el que una noia formi part d'una cobla com a instrumentista, s'ha de reconèixer que la Marta els va portar un segle d'avantatge.

REMINISCÈNCIA

La sorprenent història musical d'aquesta família torroellenca és molt complexa, hi ha tingut moltíssimes variants, que ja s'han comentat i publicat, algunes d'elles, en diferents opuscles i llibres, però actualment ha ocorregut un altre fet que precisa comentari referent a una noia descendent de l'esmentada saga. La Nuri Teuler, filla de Sebastià Tauler i Nuri López, està assolint un èxit de gran ressonància dintre del camp de la música clàssica com a solista de flauta i "piccolo" (flautí), instruments que també va heretar del seu avi en Joan Tauler. Està donant concerts en diferents ciutats espanyoles i estrangeres, amb un domini perfecte del seu instrument, així como una formidable musicalitat i senyoria, cosa que li augura un futur meravellós dintre del camp i la vida de les grans orquestres simfòniques.

CODA

Segons el diccionari, aquesta expressió es refereix als compassos afegits al final formal d'una composició musical i això vol dir que després d'anys i panys de recerca i col·laboració d'anècdotes, records i vivències, ve un moment en què hom es para i observa... i què entreveu?

Per un cantó el goig d'una data: el 17 de novembre de l'any 1985 en què em vaig sentir molt afectat i va ésser un dels dies més feliços de la meua vida. Sense cap mena de presumpció ni vanitat vaig ésser protagonista, en la meua Torroella, d'uns fets pregonos i entranyables que es filtraren fins al fons del meu cor. I per l'altre, l'agraïment que dec efusivament, als amics, als companys i als sardanistes que m'han fet trobar les fonts d'on han brollat tota la sèrie de fets, ocurrències, anècdotes i trossos d'història que he procurat endegar i servir d'una manera senzilla i real. Entre ella, és un deure ressaltar el que fou bon amic, l'Enriquet Vallespí, el qual en llargues xerrades m'informà d'antecedents, notícies i referències sobre la vida de músics i cobles que ell recordava. Servo com un tresor unes cintes gravades on la seva veu transcorre amb la suavitat de l'absència que s'esplaia en la rememrança. Així com també voldria evocar el record d'un altre estimat amic, sagaç i clarivident crític musical, especialment en temes sardanístics, que es deia Eugeni Molero i Pujós i ho faig perquè crec complir un deure moral, ja que la seva obra i el seu afecte em va servir d'una gran ajuda en la meua escassa formació literària.

Potser que algunes vegades ens censurin per ésser protagonistes en algun dels treballs literaris. Hem de tenir en compte que de les meves remembrances evocacions i records, sols jo en sé la tonada.

I ara vaig per acabar. Els anys no perdonen; el delit i la memòria es debiliten i crec que és l'hora de lliurar la torxa de la pervivència de temes musicals a altres mentalitats esperonades per la juvenut afanyosa de la recerca i creieu que seré feliç atorgant-vos a tots la meua estima com a conseqüència d'una inesborrable penyora d'amistat.

Enric Vilà i Armengol